

Børne Blad

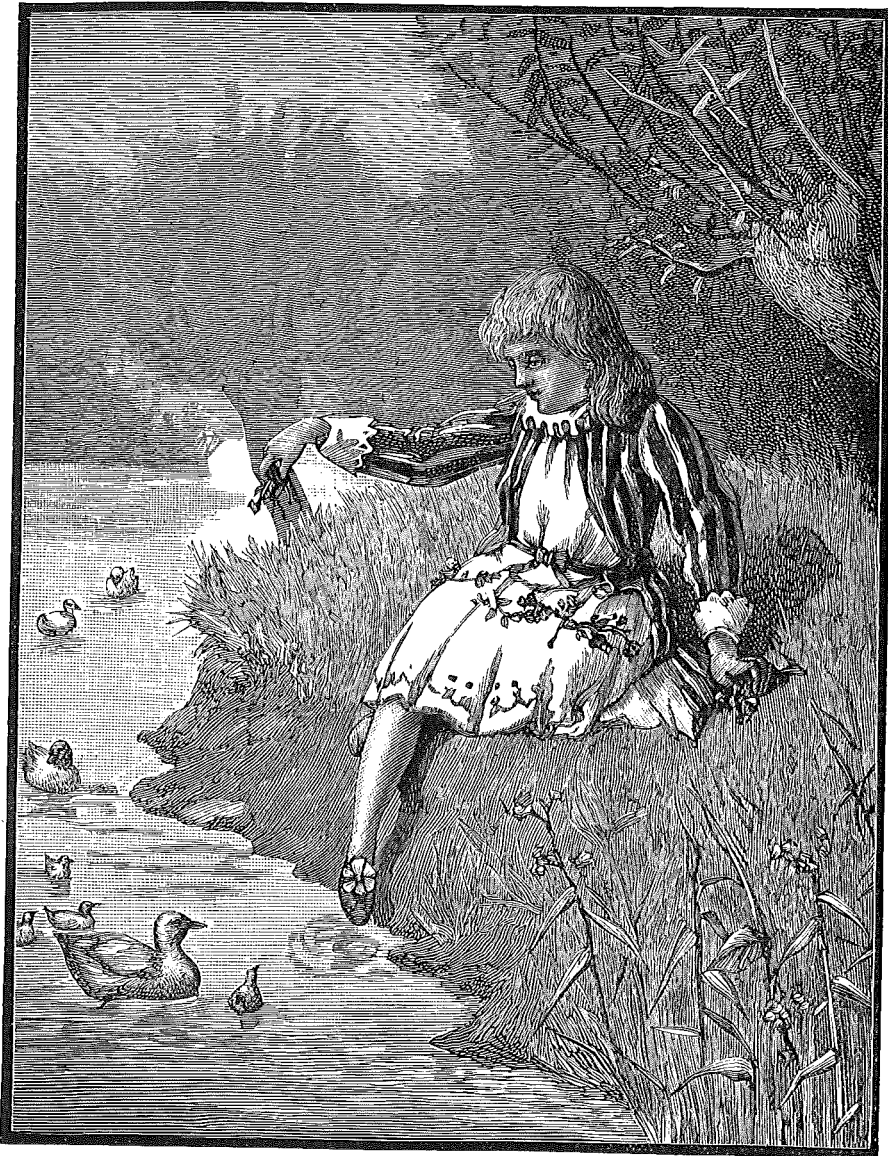

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 22.

29de mai 1892.

18de aarg.

Ved andedammen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om siddernes belliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

100.

Vi hørte forrige gang, at den kristne menighed havde det godt i den første tid. Var det nu længe, den saaledes fik være i fred? Hvem var det, som først maatte lide for Kristi skyld? Hvad gav anledning dertil? Hvor var denne mand? Hvorfor gif Peter og Johannes op til tempel? Hvorledes kom de der til at tale med den halte? Hvad sagde da Peter til ham? Gaf han ham altsaa penge? Men hvad gav han ham? Kunde da Peter helbrede den halte ved sin egen dygtighed? I hvis navn helbrede han ham? Tog det lang tid, før end manden blev rask? Hvad gjorde han, da han var bleven helbredet? Og hvad indtryk gjorde dette mirakel paa dem, som saa det?

Syntes præsterne og de strifskloge godt om det, som var skeet? Hvad gjorde de med apostlene? Hvorfor stillede de dem for det hvide raad? Vilde Peter og Johannes adlyde dette forbud? Hvad svarede Peter? Hvad tænkte raadet saa paa? Slog de dem ihjel? Hvem var det, som fik dem til at aittaa dervfra? Hvem var Gamaliel? Hvad raadede han til? Hvorfor mente han, man skulde lade apostlene fare? Hvilken lære er det, han her taler om? Maatte dog ikke apostlene lide noget for Jesu skyld? Hvad gjorde man nemlig med dem? Klagede Peter og Johannes herover? Holdt de op at prædike om Jesus? — Skal ogsaa vi bekjende vor frelser, selv om vi maa lide derfor? Skal ogsaa vi være glade, naar man tilspier os lidelse for vor tros skyld? Har Jesus sagt os, at vi ikke kan vente andet end forfølgelse og lidelse, hvis vi vil være hans discipler? (Læs Joh. 15, 18-21). Har han ogsaa sagt, at vi skal glæde os, naar vi maa lide for hans skyld? (Se Matth. 5, 10-12.)

Den reddede slavegut.

(Fortsættelse.)

Ambrosio's tale blev mere og mere indtrængende, indtil ogsaa Donna Rosa tog hans parti, og enden paa det hele blev, at Rodrigo blev saa blød om hjertet, at han gav den gode pater frihed til at handle i denne sag, saaledes som han selv fandt bedst. Han rakte ham nøglen til fængslet, og pateren glemte aldeles sin frokost og skyndte sig afsted til Pedrillo.

Ligesom sin herre saa havde ogsaa mulatten tilbragt en søvnløs nat, men af andre grunde. For det første havde de to negre snøret de baand, som bandt hans ben urørlig fast til hans arme, saa haardt, at de voldte ham en stadig smerte; det havde selvfølgelig været en allfor friskende leilighed til at tage hevn. Og dette bragte hans allerede paa forhaand opviede sind i det heftigste raseri. Hans hjerne brændte. Han forsøgte at sprænge baandene istykker; men dette blot forøgede hans egne smerter, idet baade arme og ben derved blev saa opskavede, at blodet randt af dem. Af anger fandtes der hos dette forhærdede menneske ikke det ringeste spor. Var det noget, han angrede, saa var det, at han ikke ligesaa godt med engang havde kastet de tre negre ud i floden til den gamle alligator, saa havde de ikke kunnet være vidner om hans brøde. Hvorledes vilde det nu gaa? Med frygt tænkte han derpaa. Thi behøvede negrene nu ikke længere at være rædde for hans hevn, vilde de snart komme til at sladre af stole, og alle hans grufulde handlinger komme for dagens lys. Dette optog paa den ene side hans tanker; paa den anden side skummede hans sind i den høieste forbitrelse mod Rodrigo, som havde ydmyget ham saaledes, som havde beredt ham denne kval og formodentlig ikke vilde lade ham slippe blot hermed heller.

„O, hvorfor har jeg ikke forlængst benyttet leiligheden til at blive ham kvit!“ udbrød han og skar tænder i raseri. „Da vilde jeg nu have været herre paa plantagen; thi hans svage kone maatte selvfølgelig have overgivet alt til mig! Dog — endnu er det jo ikke sikkert, at alt er ude!“ fortsatte han med et djævelst grin.

I samme øjeblik hørte han Ambrosio's stemme og forskød da straks sagernes stilling. Han vidste nu, at Donna Rosas barmhjertighed og paterens hjertensgodhed maatte have vundet seier over Rodrigo's brede. En haabets stjerne begyndte herved at lyse ned til ham.

Hvad der mest ængstede ham var, at nogen af negrene kunde have været vidne til de mordgjerninger, som han havde begaaet, og nu vilde komme til at aflægge vidnesbyrd mod ham. Da vilde hans dom blive døden, og døden var det eneste, han frygtede for; thi heller ikke hos det mest skurkeagtige menneske er som regel frygten for den hinsidige dommer aldeles forsvunden.

Pater Ambrosio's komme beroligede ham fuldstændig. „Nu er alt vundet. Vær klog, Pedrillo! Og seiren er din!“ sagde han til sig selv.

Røglen blev dreiet om, døren gik op og med et udtryk af den inderligste deltagelse, men samtidig af sorg over hans forbrydelse traadte den hjertelige munt ind i det rum, hvor Pedrillo saa.

„Alt!“ udbrød denne idetsamme. „Vindes der dog ingen, som har barmhjertighed med mig?“

Pateren blev forskædet ved at se, hvorledes de havde bundet mulatten. Han stundte sig hen og løste baandene, men det varede en god stund, før atter Pedrillo kunde røre sine stive lemmer og staa paa benene.

Nu begyndte Ambrosio at foreholde ham hans synder og forbrydelser og med helligt alvor tale til hans samvittighed. Pedrillo sad foran ham tilsyneladende i dybeste bod-

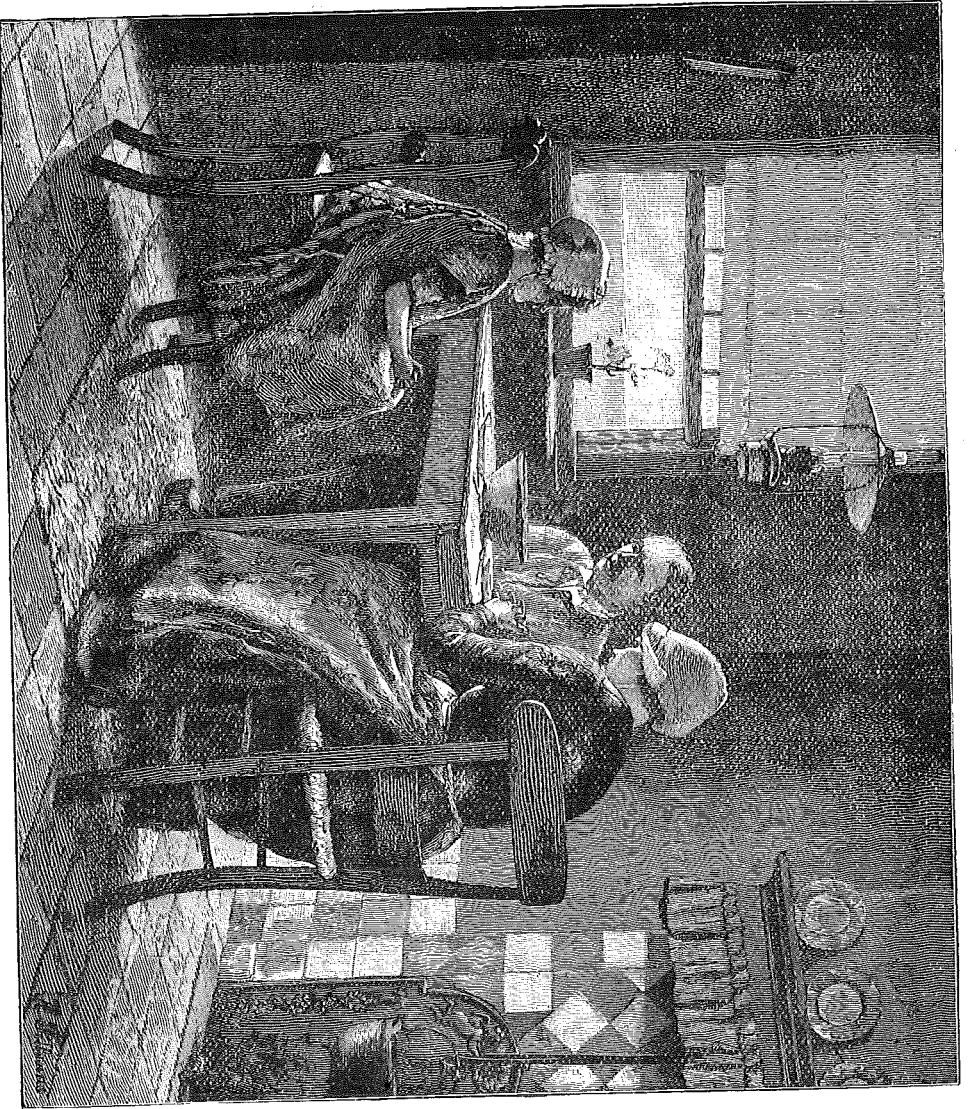
færdighed. Fra hans øine strømmede hylseriske taarer, som rørte munken i høi grad, da han betragtede dem som tegn paa egte, dyb anger. Hans formaninger blev stadig mere og mere varme og indtrængende. Han foreholdt ham, hvorledes familien Djeda havde reddet ham fra hungersdøden, havde kjærlig opdraget ham og ladet ham undvise i kristendommens frelsesandheder; baade i aandelig og legemlig henseende var han dem saa meget skyldig. Og nu havde Don Rodrigo vist ham den fuldeste tillid og overdraget ham tilsynet med negrene med paa-læg om at behandle dem med den største kjærlighed. Men hvorledes havde han ikke misbrugt denne tillid.

Mulatten syntes at være sønderknust. Han sagde ikke et ord; hans hænder var foldede til bøn, og taarerne strømmede tætte ned ad hans kinder. Ambrosio var dybt rørt over en saadan anger!

Han troede under disse omstændigheder, at det var rigtigst at bringe det saarede hjerte trøst, og fortalte ham derfor, hvorledes hans egne bønner og Donna Rosas taarer havde bragt Don Rodrigo til at afstaa fra sit forset at sælge ham til Alveiro. Han udtalte tillige haab om, at plantageeieren vilde tilgive ham alt og atter indsætte ham i hans gamle stilling, hvis han gjorde oprigtig bod og forandrede sit daarlige liv samt bønfuldt om tilgivelse.

Pedrillo havde ventet paa, at han skulde saa høre noget om de mord, som han havde begaaet paa negrene, og som følge deraf blive dømt til døden. Da der ikke skede en eneste hentydning hertil, fattede han atter mod og lovede at gjøre alt, hvad der blev forlangt af ham, naar blot hans gode herre atter vilde tilgive ham.

En taarestrøm ledsagede denne forsitring, og Ambrosio forlod ham fast overbevist om, at han var paa en oprigtig bedrings vei. Men neppe havde pateren lukket døren efter sig, før mulatten sprang op. Hans ansigt

Sat for maden.

Bedstefader som barnepige.

udtrykte det mest frygtelige raseri. Han knyttede hænderne og sagde med indædt harme: „Ve eder!“ Samtidig affpeilede den mest djævelske haan sig i hans ansigt. „Ha“, udbrød han, „den farvede har overlifset eder, i hvide. Det gaar godt! Og saa hevnen skal lykkes. Taalmodighed, Pedrillo, taalmodighed! De gaar i sælden, og snart kan du triumfere som seierherre!“

Imidlertid skyndte Ambrosio sig hen til hovedbygningen, da allerede solens straalere begyndte at brænde.

Efter ankomsten skildrede han Pedrillos anger med levende farver, og tilsidst lykkedes det ham med sine overtalelseskunster at vinde Rodrigo's tilgivelse lige overfor mulatten. Men hvad plantageeieren forøvrigt vilde gjøre, fik pateren ikke vide.

Da negrene kloften ti om morgenen vendte hjem, fordi den glødende solhede ikke længere tillod noget arbejde, lod Rodrigo dem falde sammen paa en aaben plads foran hovedbygningen.

Ambrosio hentede fangen.

Da denne nærmede sig sin herre, saldt han paa knæ, bønfuldt om tilgivelse og lovede bedring.

„Reis dig!“ sagde Rodrigo til ham. Derpaa vendte han sig til sine negre og fortalte dem, hvorledes han havde befalet Pedrillo at behandle dem menneskelig, saafremt de opførte sig ordentlig, hvilket Paddy kunde bevidne for dem. Han udtrykte sin hele, dybe ubilje mod den kjærlighedsløse haardhed, som Pedrillo havde vist bag hans ryg. Han sagde med eftertrykkeligt alvor, at han for fremtiden selv vilde være deres dommer, hvis de forlod pligtens vei; han vilde vistnok for denne gang tilgive Pedrillo og gjenindsætte ham i hans forrige stilling, men samtidig holde skarpt øie med ham. Tilsidst bad han dem vise Pedrillo den skyldige lydighed, men tillige at klage, hvis han ikke opførte sig, som han skulde lige overfor dem.

Derpaa vendte han sig mod mulatten og sagde:

„Dig vil jeg for denne gang tilgive. Du har hørt, hvad jeg har sagt til negrene. Ve dig, hvis du misbruger den magt, som jeg giver dig. Jeg vil sørge for, at der bliver holdt øie med alle dine handlinger. Og kommer der noget galt for mine øren, udsætter du dig for den alvorligste straf. Mærk dig det! Nu kan I allesammen gaa hjem! Tænk nu over, hvad jeg har sagt.“

Saa minutter efter var pladsen tom. Negrene vendte tilbage til sine hytter med glade, taknemmelige hjerter, medens mulatten rasede i sit stille sind over den ydmygelse, som var bleven ham tildel.

(Fortsættes.)

Anna.

Hun var sin faders ældste datter, den kjærligste, elskeligste datter, som kunde være i et hus. Svag paa legemet, men stert i aanden var hun sin faders sol i hjemmet, hans graa haars trøster, den, som dulmede de bitre smerter fra de svundne dage. Thi tunge tider havde dette hus været prøvet med, og det ord var rigelig gaaet i opfyldelse paa dette hjem: „Det bør os gjennem mange trængsler at indgaa i Guds Rige.“

Men trængslerne var ikke endte; en saare bitter kaff skulde den gamle endnu drikke.

Anna havde længe — næsten et halvt aar skrantet, nu slog det sig paa lungerne til en svindsot, og længe varede det ikke, før hun laa paa det leie, hvorfra hun ikke skulde reise sig igen, en 23-aarig knækket lilje. Da sygdommen kom, var de langt borte, paa den anden side havet, der hver dag bragte bud med de rullende bølger, bud fra hjemmet i den store stad, bud fra den jord, som biede paa hende for at give hende hvilen i sit skjød.

Saa reiste de med en smertelig affed

fra de mange nye venner i den lille kystby, over det udstrakte hav higede de tilbage —

Men i disse sidste dage lærte hun ret for alvor at klynge sig til den trofaste forjætter.

Dag for dag tærede sygdommen paa hendes skrøbelige legeme, men dag for dag sluttede hun sine arme inderligere om forsets træ.

Saa kom de sidste dage. Det er forunderligt at se, hvor dødens rædsler viger bort fra dem, som er i Herren, og det er forunderligt at se, hvor Herrens naade kan faa kraft ogsaa i dem, som maa vandrest bort midt i ungdommen, hvor alt ellers lokker og drager.

Saa kom de sidste dage.

Hun styrkede sig til afreisen ved at fornøje samfundet med Herren i hans legemes og blods hellige sakrament.

„Jeg tror, Jesus kommer i nat — ja, i denne nat!“ sagde hun. Men Herren kom ikke den nat. Saa ofte hun havde kraft dertil, vidnede hun for sine kjære og alle dem, der kom til hendes dødsleie. En dag sagde hun: „Det er svært at blive ombendt!“ Gud ske lov hun vidste, at hun var ombendt, vendt fra alt sit eget til Herren; hun ønskede sig ikke tilbage, men at gaa for at være med Kristus, sagde hun.

„Tal ved min kiste“, sagde hun til presten, „over dette ord: Min sjæl, lov Herren, og glem ikke alle hans velgjerninger.“ Selv laa hun, fuld af lov og tak indtil det sidste.

Saa var det mandag morgen; hun havde ligget stille og været beredt, da sagde hun højt og klart til dem alle: „I Jesu blod har jeg mine synders forladelse, og jeg gaar ind til Jesus paa det — hører I nu det — at jeg dør paa det!“

Fra den stund laa hun stille og ventede, og da den næste dags sol brød frem, saa hendes øie naadesolen i himmeriges rige.

Men over hendes kiste i kirken, i menighedsøstrenes og alle de kjæres kreds, lød

hendes vidnesbyrd ud som den alvorlige formaning og den rige trøst:

„Min sjæl, lov Herren, og glem ikke alle hans velgjerninger!“

Hold dit ord.

Følgende berettes om en herre, der besøgte præsident Lincoln og havde for vane at give mange løfter, som han ikke kunde holde. For at lokke en af Vincolns smaa gutter op paa sit knæ, tilbød han ham en gang et smykke, som han bar ved sit urkæde. Da han reiste sig for at gaa, sagde Lincoln til ham:

„Agter De at holde Deres løfte til min søn?“

„Hvilket løfte?“ spurgte den besøgende.

„De sagde, at De vilde give ham dette smykke“, svarede Lincoln, pegende paa hans urkæde.

„Na! — Det kan jeg ikke“, svarede den anden. „Det er ikke blot værdifuldt; men jeg regner det som en stor skat; thi det er arvegods.“

„Jeg haaber, at De giver ham det“, sagde Lincoln med bestemtighed. „Jeg vil ikke, at han skal vide, at jeg omgaaes en person, som ikke har nogen agtelse for sit ord.“

Den besøgende rødmede, løsnede smykket, rakte det til gutten og gik sin vei. Det var for ham en lektion, som han vist sent vilde glemme, og som mange andre ogsaa kunde have nytte af at faa.

Tænk over det, før du giver et løfte; men vær altid snar og punktlig til at opfylde løfter, som du har givet.

En lærer spurgte en dag i skolen en liden gut: „Kunde du tilgive en gut, som havde fornærmet dig og slaaet dig?“ Efter et øieblik betænkning svarede han: „Jeg tror, jeg kunde, hvis han var større end jeg.“

En svømmetur under kuglereg.

Et stort slag holdtes mellem den engelske og den hollandske flåde. Den engelske admiral hed Sir John Narborough. En regn af kugler sendtes fra det ene skib mod det andet, og uheldigvis rammes alle rede i begyndelsen af kampen hans skib saaledes af en kanonkugle, at det var klart, at det ikke længe kunde holde kampen gaaende, hvis det ikke fik snarlig hjælp.

Nogle af de engelske skibe laa ikke længere borte, end at de maatte kunne bringe hjælp, inden det var for sent. Men det var ikke let midt i kamptummelen at faa givet dem tegn, som kunde bringe dem til at forlade den stilling, de først havde faaet befaling til at indtage.

Der maatte sendes et bud. Men hvem skulde overbringe dette? Sir John skrev sin ordre og spurgte høit, om der var nogen, som var villig til at overbringe den.

Naar man betænker den stilling, hvori de befandt sig, vil man kunne forstaa, at der skulde mod til at byde sig frem under saadanne omstændigheder. Under sig søen og over hovedet paa sig en tæt regn af kugler! I og for sig var svømmeturen anstrengende nok; men at skulle svømme med udsigt til hvert øieblik at faa en kugle gennem hovedet var skrækkeligt. Alligevel traadte adskillige hætte søfolk frem og erklærede sig rede til at prøve den vovelige fart.

De var allesammen voksne mænd undtagen en eneste; det var en liden kahytsgut, som stod der midt iblandt de kraftige matroser.

„Men hvad tænker du paa, min hætte gut?“ spurgte admiralen venlig.

„Jeg kan svømme, hr. admiral, og skulde jeg blive skudt, vil jeg være lettere at undvære end nogen anden.“

Efter et øiebliks betænkning rakte admiralen brevet til gutten, som stak det mellem tænderne og sprang overbord. Spændt fulgte hans venner ham med øinene og saa ham uskadt blive halet ombord paa et af de nævnte skibe. Snart efter satte disse sig i bevægelse, hjælpen kom tidsnok, og de engelske seirede.

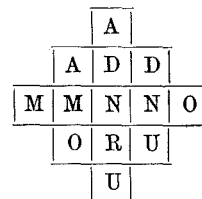
Da solen holdt paa at gaa ned, stod gutten atter paa admiralskibet og modtog den hjerteligste tak.

„Jeg skulde have lyst til at se dig som kaptajn paa eget skib engang,“ sagde admiralen, og hans ønske skulde gaa i opfyldelse. Gutten hed Cludesley Shovel; og han blev ikke alene kaptajn, men en af Englands dygtigste admiraler.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 20.

Søg at overvinde det onde med det gode.

Dobbelt Diamantgaade.

Bogstaverne i ovenstaaende figur skal ordnes saaledes, at de danner navnene paa: 1. En by i Italien. 2. En elv i Tyskland. 3. En ø i England, og at ordene kan læses ligegodt ovenfra nedad og fra venstre til høire.

E. Ø.

